

Trương Đăng Dung

Hogy múlik, nem érzem

*Hogy múlik, nem érzem,
felhő sodródik át az égen,
ágakba kapaszkodik a sárguló levél, megrázza, majd
letépi a szél, mintha integetne, de már nem él.*

*Hogy múlik, nem érzem,
színt vesztenek a levelek, azt veszem észre,
csendes az éj, csak az eső csepegteti el minden vizét,
s temeti be a nyomot, ahová tegnap léptem.*

*Hogy múlik, nem érzem,
csak az őszet látom idegennek, s aztán ismerősnek,
arcok, vonások, nevetések, mikor is találkoztunk,
alig telt el idő, s már nem olyanok, mint régen.*

*Hogy múlik, nem érzem,
csak oldódni szeretnék az ég színében,
a kihulló hajszálat ki tudja visszatekerni a helyére,
álmatlan gyötrődöm, a dolgaimnak nem, csak nekem lesz
végem.*

*Hogy múlik, nem érzem,
holott ott bujkál a vérben,
megtöri a szem tükrét, ráül a szád szélére,
görnyedten sántikálsz, s a földre karcolod remegő kézzel,
milyen nagy volt és milyen kicsiny lett az élet.*

Évek telnek

*Évek telnek, s én még kereslek,
kereslek a Napját vesztett hajnalokban,
kereslek az elhagyott paloták mélyén,
ahol denevérszárnyak ütlegelik a levegőt,
kutatok utánad a véghetetlen álmokban.
És kérdem akkor a folyót, mi a boldogság,
s a folyó azt mondja, bennem csak a víz sodródik.
És kérdem akkor a hegytől, mi a boldogság,
s a hegy azt mondja: én csak az a hely vagyok, ahol vagyok.
És kérdem akkor az emberektől, mi a boldogság,
s ők nem felelnek, a szem öbléből az arcuk dombjain sodródik át a víz.*

*Ne sírj kedvesem,
egyszer minden elmúlik, hisz oly rövid a lét,
egy nap már se öröm, se bánat nem ér,
fű lesz a takarónk,
nem dobban bennünk szív, nem lüktet bennünk vér,
s kezünkkel nem keressük egymás kezét.*

*De addig maradj, kedvesem!
Maradj, míg fénybe foszlik a holdas éj,
hallgasd az éji világ ezer neszét, elhal az egyik épp,
míg a másik születik, látod a porból mászik elő,
ki tudja meddig, de él.*

*Nézem a szemed,
tükkör, ott vagyok benne.
Lecsukod a szemed,
ott maradtam benned.
Csak téged látlak,
én beléd veszttem.
Mi marad ebből a nyárból,
a kert sarka, virágok,
egy esőn felejtett szék,
nagy mama hófehér haja,
az ablak mögül ő néz,
s a szemet vakító napsütés.*

Vọng Cảnh dombon

*Mellettem ülsz, figyeled a folyót,
ömlik felénk a szemhatárról,
hullámaiba a szél napot forgat.*

*Nem sodor ágat, nem sodor levelet,
egykedvűen húzza magával az eget.
Nem sodor örök életet,
minden percben vége van, s mégis végtelen.
Némán lesik a mauzóleumok, elhagyott
bástyák, templomok, ahogy
vize hangtalan vizet sodor.*

*Még tavasz tombol, de már küszöbön toporog a nyár,
lila virágok borítják majd a víz fedelét.
Folyó, folyó, vajon merre mész?
Mi az a csónak, ami hol látszik, hol a semmibe vész?*

*A folyót nézed, aztán engem,
létezik a folyó és én is létezem.
Nézlek és nézem a folyót,
Vajon létezel-e, s a folyó létezik-e?*

*Félek, egyszer még megáll a folyó,
kiszárad a föld, s kővé válnak a víznek szomorú cseppjei,
félek, mikor a lelkem egy messzi világból visszatéved,
nem lát már folyót, s nem lát újra téged.*

Háy János fordítása